

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. Варна, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в закрито заседание на втори март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

като разглежда докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20233100500333 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 435 ал.1 т.1 от ГПК.

Образувано е по жалба **вх. № 21564/16.12.2022г.** по описа на ДСИ при СИС ВРС, подадена от К. С. Н. в качеството му на взискател по ИД 7090/2018г. срещу действията на ДСИ, изразяващи се в отказ да насочи принудителното изпълнение върху недвижимо имущество, на длъжника, а именно находящ се в гр.Варна, ул.“*****” 2А,вх.Б,ет.4, ап.7, с аргумент,че същия е несеквестируемо имущество.

Изложен са твърдения,че отказа на ДСИ е незаконосъобразен, т.к. към дата на вписване на възбраната върху имота, длъжника е разполагал и с друг имот, а именно жилище в гр.Варна, ул.“Г” 10, ет.8, ап.54 с площ от 54.22 кв.м., с което е се е разпоредил в полза на брат си на 05.06.2019г. От изложено се прави извод, че длъжника сам се е поставил в положение да притежава само един имот, поради което не може да се приеме, че същия е несеквестируем. Излага, че по делото са налице две противоречиви решения на ВОС, като Решението № 110 /18.01.2021г. е по изп.дело № 502, а по настоящото изп.дело № 7090/2018г. е налице произнасяне на ВОС с Решение № 37/12.01.2022г., с което е прието, че имота не е несеквестируем. Доколкото решението на ВОС е задължително за ДСИ се претендира отмяна на постановения отказ и продължаване на изпълнителните действия.

Ответникът по жалбата – Д. К. Д. – длъжник по изпълнителното дело, редовно уведомен, в срок е депозирал становище, в което са изложени аргументи за неоснователност на същата.

Претендира отхвърляне на жалбата и присъждане на разноски.

На основание чл. 436, ал.3 ГПК, ДСИ е приложил писмени мотиви към жалбата, в които е описал извършените процесуални действия. Изложил е доводи за неоснователност на същата.

Приложил е копие от изпълнително дело.

Варненският окръжен съд, като прецени изложените в жалбата съображения и приложените към изпълнителното дело доказателства, приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срок , от процесуално легитимирано да обжалва лице – взыскателя по изпълнително дело, срещу подлежащ на обжалване акт- отказ на ДСИ да извърши определено изпълнително действие, поради което е допустима.

По основателността на жалбата.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

От данните в приложеното изпълнително дело се установява следното от фактическа страна:

Изпълнително дело №7090/2018г. по описа на СИС при Районен съд - Варна е образувано на 16.05.2018 година със страни: К. С. Н. - взыскател и Д. К. Д. - длъжник въз основа на изпълнителен лист, издаден по гражданско дело ЧГД №5970/2018г. по описа на Районен съд -Варна. Към посоченото дело е било присъединено с разпореждане на ДСИ на 22.04.2021г. и изпълнително дело №7095/2018г. между същите страни. По делото са били присъединени към първоначалния взыскател и още двама взыскатели - банка ДСК ЕАД като присъединен по право ипотекарен кредитор и „Ди ЕС Хоум“ ООД с удостоверение от ЧСИ Дарина Сербезова.

Изпълнителният титул е за изпълнение на парично задължение.

На 13.07.2018г. на длъжника е била връчена ПДИ лично.

На 18.05.2018г. е било направено искане от взыскателя да бъде наложена възбрана на жилището на длъжника, находящо се в гр. Варна, ул. "*****" 2А.

Възбраната е била наложена от ДСИ на 29.05.2018г.

На 30.08.2019г. взыскателят е подал молба да бъде извършен опис и публична продан на имота на длъжника/насочване на изпълнението/, посочен по-горе. Вследствие на извършени плащания от длъжника описът не е бил извършен.

На 07.10.2022г. ДСИ с разпореждане е постановил обжалвания отказ – съгласно Решение № 110/18.01.2021г. на ВОС недвижимият имот на длъжника и негово единствено жилище е несеквестируем и не следва да бъде насочвано принудителното изпълнение към същия, находящ се в град Варна, ул. "*****" 2А.

Същия е бил съобщен на взыскателя на 13.12.2022г.

С Решение № 110/18.01.2021г. по в.гр.дело № 3685 по описа на ВОС за 2020г. съда по жалбата вх.№12465/11.11.2020г. на Д. К. Д. ЕГН *****, и М. Н. Б. ЕГН***** Е ПРИЕЛ, че насочването на изпълнение по отношение на недвижимия имот, представляващ апартамент 7, находящ се в гр.Варна ул. "*****" 2А, вх.Б, ет.4 е незаконосъобразно изп. действие поради несеквестируемост на имота към настоящия момент и на основание чл. 444, т. 7 от ГПК.

С Решение № 37/12.01.2022г. по в.гр.дело № 1540 по описа на ВОС за 2021г. съда е ОСТАВИЛ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 10062/14.03.2021г. от Д. К. Д., ЕГН ***** и М. Н. Б. ЕГН *****, двамата от гр. Варна, ул. „*****“, № 2А, вх. Б, ет. 4, ап. 7, чрез адв. Т.Томова, първият в качеството му на длъжник, а втората като съпруга на длъжника, против действията на ДСИ, изразяващи се в насочване на изпълнението върху несеквестируемо имущество по изп.д. № 20183110407090 на СИС при ВРС-1/2идч. от единственото им жилище, находящо се гр. Варна, ул. „*****“, № 2А, вх. Б, ет. 4, ап. 7, върху които е наложена възбрана и това ,че М. Н. Б. не е уведомявана б и е лишена от процесуални права по смисъла на Глава 44 от ГПК., на осн. чл. 435, ал. 2 от ГПК и чл. 503, ал. 2 и ал. 3 от ГПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Несеквестируемостта се състои в това, да не бъде третирано едно лице антихуманно тогава, когато не е изпълнило доброволно свое имуществено задължение и когато по искане

не негов кредитор се пристъпи към принудително изпълнение. Целта е да се гарантира на длъжника, че принудата върху него ще бъде упражнена в такива рамки, които да не застрашават съществуването му и възможността да преживява нормално за в бъдеще.

В случая жалбоподателя се позовава на липса на несеквестрируемост по т.7 на чл.444 от ГПК, а именно : насочване на изпълнението е върху жилище, в което длъжникът и семейството му живее ,с аргумент,че същото не може да се приеме като единствено,рес. несеквестрируемо , доколкото длъжника към дата на налагане на възбраната върху процесния имот е разполагал с друго такова,к което се разпоредил в хода на изп.производство.

Съгласно разпоредбата на чл.444, т.7 ГПК, несеквестрируемо е жилището на длъжника, ако той и никой от членовете на семейството му, с които живее заедно, нямат друго жилище. Несеквестрируемостта на имота следва да бъде преценявана към момента на налагане на възбраната, с което действие принудителното изпълнение е било насочено към този имуществен обект. За имота предмет на жалбата, възбраната е наложена /вписана на 18.05.2018г.

Към тази дата видно от материалите по изп.дело справка НАП –л.37 , справка СВ-Варна –л. 110 и сл.от дело –длъжника е притежавал 1/6 ид.част от недвижим имот - жилище в гр.Варна , ул.“Г“ 10, ет.8, ап.54 с площ от 54.22 кв.м. Че длъжника е притежавал само ид.части , но не и целия имот на ул.“Г“ № 10 се установява и от приложения към изп.дело нотариален акт № 78 /2019г. , от който е видно , че на 05.06.2019г. се е разпоредил в полза на Здравко К. Д. с притежаваната от него 1/6 ид.част от ап.54 находящ се в гр.Варна , ул.“Г“ 10, ет.8.

Неизяснено по делото е останало дали към 2018г. имотът в гр.Варна , ул.“Г“ е бил годен за обитаване и ползване по предназначение и би могъл да задоволи жилищните нужди на длъжника и семейството му, доколкото по смисъла на чл.444 т.7 от ГПК "другото жилище" е не просто обект на собственост с жилищно предназначение, а място, в което длъжникът/ и семейството му/ реално би могъл да живее, ако му бъде отнето жилището, върху което е насочено принудителното изпълнение. Дали едно имущество на длъжника е секвестрируемо или несеквестрируемо, не се установява служебно от съда или съдебния изпълнител, а се доказва от този, който твърди /или възразява/, че имуществото на длъжника е изцяло или отчасти несеквестрируемо. В Решение № 125/4.11.2015 г., постановено по гр. д. № 5502/2013 г. на ВКС, II Г. О.,което съда кредитира се приема, че установяването на факти, от които страната в исковия или изпълнителния процес черпи права, е в нейна доказателствена тежест.

На следващо място,безспорно е , че несеквестрируемостта е забрана за осребряване, а възбраната задържа жилището в патримониума на длъжника /чл.451 от ГПК/. Поради това описът на несеквестрируемо жилище е допустим. При него съдебният изпълнител установява жилищната площ, съгласно изискванията на чл.444 т.7 от ГПК, вр. с [Наредбата за жилищните нужди на длъжника и членовете на неговото семейство](#), приета с ПМС № 31/2008 г., а може и да провери с кого живее длъжникът - друго обстоятелство от значение за несеквестрируемостта Предпоставките по чл.444 т.7 от ГПК, обуславят процесуалната законосъобразност на следващите действия по публичната продажба на жилището. Съдебният изпълнител ги установява по документите, които вискателят е представил и по документите, които той изисква и събира, включително от длъжника.

В конкретната хипотеза не е налице спор , че в жилището в гр.Варна ул. „*****“, № 2А, вх. Б, ет. 4, длъжникът живее със съпругата и детето си. Че

площта му не надхвърля жилищните нужди на тричленно семейство , а и е недостатъчна според Наредбата е установено от приетата по в.гр.дело 1540/2021г. по описа на ВОС ,СТхЕ, на решението на която се позовава и самия жалбоподател.

По делото няма твърдения и не са представени доказателства , че член на семейството притежава друго жилище/имот.

Настоящия съдебен състав счита за неоснователно и основното поддържано в жалбата възражение на вискателя, че въпросът за несеквестрируемостта на недвижимият имот вече е решен, с влязло в сила Решение № 37/12.01.2022г. по в.гр.дело № 1540 по описа на ВОС за 2021г., образувано по жалба на длъжника срещу действията на ДСИ , по настоящото изп.дело изразяващи се в насочване на изпълнението - опис и оценка на процесния апартамент и не може да бъде пререшаван, по следните аргументи.

Въпросът за несеквестрируемостта на имуществото на длъжника, спрямо което е насочено принудителното изпълнение, може да бъде повдигнат във всеки момент от развитието на изпълнителното производство по повод конкретно предприети срещу него действия.,ето защо няма пречка за ново произнасяне с решение по чл.435 ал.1 или ал.2 от ГПК, ако обстоятелствата в тази връзка са се променили и правото на жалба е упражнено допустимо, каквато е настоящата хипотеза.

Както е прието в Решение № 14 от 09.04.2013 г. по гр. д. №712/2012 г., III г. о. на ВКС: „Макар веднъж да е прието, че дадено имущество е секвестрируемо , или обратно, че същото е единствено жилище на длъжника към определен момент , различно решение на същия въпрос, е възможно и дори необходимо да се даде - по съдебен ред включително, когато принудителното изпълнение не е било реализирано и принудителни действия се предприемат отново в последващ момент, по същото или друго изпълнително дело“.

Отделно от изложеното следва да се посочи, че въпросът е разгледан само в мотивите на посоченото от жалбоподателя Решение № 37/12.01.2022г. по в.гр.дело № 1540 по описа на ВОС за 2021г. Решение № 37/12.01.2022г. по в.гр.дело № 1540 по описа на ВОС за 2021г., които не поражда правни последици за страните и не формират сила на присъдено нещо. С такава сила по принцип се ползва само диспозитива на решението. /аргумент от в т. 18 от ТР № 1/04.01.01 г. на ОСГК по гр. д. № 1/2000 г. ВКС/.

По изложените съображения касателно недвижимо имущество- ап.7 находящ се в гр.Варна, ул.“*****.I *****“ 2А,вх.Б,ет.4, собственост на ищеца и съпругата му е налице визираното в чл. 444, т. 7 ГП, изключение - изпълнението не може да бъде насочено върху жилището на длъжника, ако той и никой от членовете на семейството му, с които живее заедно, нямат друго жилище, независимо от това, дали длъжникът живее в него,доколкото към дата 18.05.2018г. длъжникът е притежавал само едно жилище и то не надхвърля жилищните нужди на длъжника и членовете на семейството му, определени с наредба на Министерския съвет.

Следователно извършените действия ДСИ са законосъобразни и доводите на жалбоподателя в противния смисъл са неоснователни.

Въззиваемия е претендирал разноски и с оглед изхода на спора такива му се дължат , но поради липсата на доказателства за извършването им, не се присъждат.

По изложените съображения, Варненският окръжен съд,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като **НЕОСНОВАТЕЛНА жалба вх. № 21564/16.12.2022г.** по описа на ДСИ при СИС ВРС, подадена от К. С. Н. в качеството му на взыскател по ИД 7090/2018г. срещу действията на ДСИ, изразяващи се в отказ, обективиран в разпореждане от 07.10.2022г., да насочи принудителното изпълнение върху недвижимо имущество на длъжника, а именно ап.7,находящ се в гр.Варна, ул.“*****“ 2А,вх.Б,ет.4, поради несеквестируемост към настоящия момент на имота по смисъла на чл.444 т.7 от ГПК.

Решението не подлежи на обжалване.

Копие от настоящото решение да се изпрати на ДСИ при СИС –РС- Варна по изп.дело № 7090/2018г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____